

Urrin Benedek

Talán én is megtalálom

Talán én is megtalálom, kit a szívem
oly epedve vár. Eljön végre az a férfi, ki
megcsókol, s két karjába zár.
Pár hónapja az újsághoz feladtam egy apró-hirdetést.
Sajtó útján kívánom én nyélbe ütni a férjhezmenést.
Közöltem, hogy szép, csinos, teltkarcsú nő, alig
negyven éves. Háziás, rendszerető, igényes és
nagyon tisztességes.
Hozzámenne korban hozzáillő, ha ifjabb, az sem nagy baj.
Tiszta szándék vezérelje, a fején okvetlen legyen haj.
Anyagiak nem fontosak, csak legyen
megértés, szeretet. Azt azonban megemlítem,
nagyon szeretem a gyereket.
Harmadnap a postás egy névtelen levelet kezembe
nyom. Meghatottan gondoltam az újságcikkre,
amint olvasom.
Drága hölgyem - elnézést, Önről van szó, talán nem tévedek.
Az újságcikke oly megnyerő, jobbat el sem képzelhetek.
Vasárnap délután okvetlen elmegyek a
lakására. - Szemem megtelt könnyel,
szívem dobogott, e sorok hatására.
Istenem - sóhajtottam -, miért nem tettem
ezt már húsz éve? Sajtó már akkor is
volt s most nem lennék az ifjak véne.
Meghatottságomból hirtelen feleszméltem -
ezt nem szabad?! Istenem - tisztességes nő
egy férfit lakásán fogad.
Szörnyű gondok bujkáltak agyamban - ezek
után mit tegyek? - Végül mégis úgy döntöttem,
hogy a kapuba csak lemegyek.

Urrin Benedek

Urrin Benedek

Nagy izgalmak közepette végre eljött a nagy pillanat. Alkonyattájt váratlanul egy kéz érinti, meg vállamat. Egy férfi volt, ki személyem felől kívánt érdeklődni. Milyen ügyben tetszik keresni kérem? - tessék megmondani! Újsághirdetésre jöttem én - felelte halkán, remegően. Közben félelmetes hangon macskák nyávogtak a háztetőn. Házasság ügyben jött? - kérdem - én vagyok a hölgy, akit keres. Igen? - válaszolta az öreg úr - igazán nagyon kedves. Pardon uram - itt tévedés van - vegye elő azt a cikket! Olvasgassa el tüzetesen - ne csináljon velem viccet. Meglepődik, fülig pirul, majd így szól az öreg úr - kérem. Oh nem csinállok viccet hölgyem - kilenc gyermekem van nékem. Az újságcikkben azt írta **Őn**, hogy szereti a gyereket. Remélem hölgyem ezt nem tagadja? - most sem mondhat egyebet. Nem titkolom, már nem kicsinyek, húsz éves a két legkisebb. Ha akarja, lehet még egy-ötvennél nem vagyok idősebb. Meglepődtem; majd így szóltam - uram - dicsérem a humorát. Most azonban szépen megkérem, hogy vegye le a kalapját! Kérem - ,levette, és mit kell látnom - kopasz volt a bestia ! Rögtön észrevettem, hogy előre volt fésülve a haja. Kedves uram, sajnós azt ajánlom, tegye fel a kalapját! Addig, amíg finom vagyok, gyorsan hordja el az irháját!

Urrin Benedek

Urrin Benedek

Ezek után szegény férfi könnyörgésre fogta a dolgot. Szívem mélyéig meghatódtam, amit szegény nekem mondott.
Többek között elmesélte, hogy ő vidékről jött, messziről - Nyugodtan menjen vissza! – gondoskodom útiköltségről.
De ő egyre mondogatta, hogy ilyen fáradt, olyan fáradt ... Szeretne megpihenni, nem adnék-e ki éjjelre ágyat ...
Egyedülálló nő vagyok, nem teljesíthetem, e vágyat - Valóban látszott rajta, hogy az utazástól igen bágyadt.
Ezek után tovább kezdte puhítani szívemet az úr. Addig beszélt szép szavakkal, csak megpattant ,szívemen a húr.
Üsse kő, hát nem bánom, jöjjön fel, pihenje ki jól magát. Azonban előbb mutassa meg a személyi igazolványát!
Boldogságot sugárzó arccal gombolta ki a kabátját.
Tisztelettel fejet hajtott, és átadta igazolványát.
Egy ideig néztem, nézegettem, majd így szóltam csendesen. Bocsássá meg kedves uram, ez a név oly ismerős nekem.
Zavarba jöttem egy kissé, megkérdezem - maga a Miki? Nagyot nevet, s egymás nyakába ugrottunk - nem Miki - Piki!
Gyermekkor jó pajtásom, kedves, jó fiú **volt a Miki**. Mikor csöppnyi kis lány voltam nevét csak úgy mond, hogy Piki.
Í ő már nagy fiú volt, kocsiban tolt, s játékot csinált nekem. Gyerekkori emlékeim a mai napig sem feledem.
Így esett, hogy megtaláltam, kit a ,szívem oly epedve várt, hirdetésre jött el értem az igazi, s két karjába zárt.

Urrin Benedek

